

vedtagne med noget overbættets stort Flertal, og dertil kommer, at der var saa mange Undtagelser fra Sagttegnene, at jeg nok tror, at det paa dette Punkt ikke kan hjælpe, at vi længere fortsætte med at gennemføre noget nyt. Thi i det andet Ting blev Sagttegnene jo udstemte med alle Stemmer mod een, og der rejstes i Grunden intet Forsvar for Sagttegnene; i den Grad var Folketinget enigt om at lade dem falde, at der hverken mundtlig eller skriftlig blev ført noget Forsvar for dem. Og da vi heller ikke i den bestaaende Lovgivning have noget om Sagttegn, finder jeg, at det er givet, at denne Ting ikke kan gennemføres.

Saa er der en anden Hovedbestemmelse, som jeg skal omtale, nemlig Forbudet mod Søndagsjagten. Den ærede sidste Taler mente, at hele Udvalget var enigt paa dette Punkt; men deri tager han fejl. Jeg var ganske vist blandt dem, som ønskede Forbud mod Søndagsjagt; men det ærede Medlem fra Roskilde (N. Hansen) var imod det, og altsaa blev det ikke ustemmig vedtaget her. Men heller ikke i Folketinget har der, saavidt jeg erindrer, været Enstemmighed for at udstemme Forbudet mod Søndagsjagt; jeg ved ikke, om min Hukommelse svigter mig paa dette Punkt, men saavidt jeg erindrer, blev det i Folketinget med 47 Stemmer mod 22 vedtaget at ophæve det foreslaaede Forbud mod Søndagsjagt, og flere Talere udtalte udtrykkelig, at de personlig nok kunde ønske et Forbud. Jeg er heller langt fra ikke af den Forhandling, som er bleven ført i Folketinget, bleven overbevist om, at det ikke vilde være rigtigt at indføre Forbud mod Søndagsjagt, og Folketingets Ordfører gav egentlig ikke nogen Motivering for, at man havde strøget Forbudet; han indskrænkede sig til at henvise til Betænkningens Bilag 2, hvori 524 Underskrivere fra forskellige Egne af Landet anmodede om, at Søndagsjagten maatte blive bibeholdt. Dette forekommer mig egentlig at være et meget spinkelt Forsvar, saa meget mere, som Udvalget jo slet ikke har fulgt de øvrige Anvisninger, som ere givne i Bilag 2. Der henvises saaledes i Bilag 2 af de 524 Underskrivere til, at man kan forlange, at man skulde have Sagttegn til Søndagsjagt, at man skulde have Forbud mod Rettejagt, og at unge Mennesker ikke skulde have Lov til at jage; alt dette har man ikke taget Hensyn til, hvis man endelig vil lægge saa stor Vægt paa disse 524 Underskrifter for det ene Punkts Vedkommende, saa forekommer det mig, at man har taget for lidt Hensyn til dem paa de andre Punkter. Heller ikke imponerer Tallet 524

mig meget. Det kan jo nok være, at alle de 524 Underskrivere ere Jægere; men man ved jo, at der her i Landet dog vistnok er adskillige Tusind Jægere, og dertil kommer, at Jægerne ikke ere de eneste, som berøres af dette Lovforslag. Man skulde jo saa ogsaa i alt Fald høre Grundejernens og Brugerernes Mening, og mange af dem, i alt Fald i Sylland, have en ganske modsat Mening af den, som de her nævnte Underskrivere have. — Naar jeg ikke desto mindre, uagtet jeg altsaa ikke er blevet overbevist af, hvad der er fremført, antager, at det vil være forgæves at blive ved at kæmpe for Opretholdelsen af Forbudet mod Søndagsjagten, ligger det i, at der efter min Mening er givet noget Ekvivalent for Opgivelsen af dette Forbud, hvad den ærede forhenværende Ordfører ikke berørte. Da han berørte alle Skyggesiderne ved det foreliggende Forslag, kunde der vistnok ogsaa fra hans Standpunkt være Grund til at paastømme, at det i Straffebestemmelserne, altsaa i Kapitel 3, udtrykkelig er bestemt, at der skal være større Straffe for Overtrædelse af Jagtloven paa Søn- og Helligdage; der er der fastsat en Minimumsbøde af 50 Skr., som ligeledes gælder for Jagtovertrædelser, der begaas om Natten. — Der forekommer det mig, at der er givet noget Ekvivalent. — Lad mig ogsaa nævne en Ting, og det er Udstrækningen af Fredningstiden for Hare til den 1ste Oktober; det blev for øvrigt ogsaa omtalt af den ærede forhenværende Ordfører, og jeg vil endogsaa sige, at vilde man ogsaa give Algerhønsene en lidt længere Fredningstid, vilde det hjælpe adskilligt. Jeg tror, at dermed vilde de smaa Grundejere til en vis Grad kunne blive tilfredsstillende over for Tabet af Forbudet mod Søndagsjagt. Det vil komme alle Grundejere til gode, men dog navnlig de smaa Grundejere. Jeg tror, det er dem, der mest fortrædages af Søndagsjagten. Lad mig endnu blot nævne det, at det ikke var det eneste Forsvar, der i det andet Ting blev ført for Forbudet mod Søndagsjagt, at unge Mennesker kunde gøre hinanden Skade om Søndagen; dette Forsvar er ikke det eneste, der er blevet ført, skønt denne Mulighed for Skade kan være slem nok. Der er mange andre Forsvarsgrunde, men da dette er blevet udførligt gennemgaaet her, da vi havde Forslaget til Behandling for godt et Aar siden, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, saa meget mere som jeg mener, at det Ekvivalent, som er givet for Tabet af Forbudet mod Søndagsjagt, dog har nogen Betydning.

Der er imidlertid endnu en Bestem-